

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094797328/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Hvad der begynde som en brummen af en søvrig bjørn, det endte med et brøl som af hundede løver.

Det var begyndelsen til kampbulderet, og det følgende brag, som var endnu vildere, det var solen, der brast. Se lynenes broderi på den mørke himmel! Glem jer angst, mennesker, og se bedre, om I ikke skulle kunne tyde denne ildskrift; hvor mange hemmeligheder tror I ikke, lynene skriver op synlige for alle, om I blot forstod at læse dem!

Udøs alt jert raseri, o skyer! Brøl, som I skulle revne! Hyl, så man kan høre, I er i barmod for lyn! Overdov hverandre, og kast alle himlens forførelser ned på jorden! Kunde I ikke ha lyst til i det hele tæet at gøre ende på den ækle klar, som I underriden, i et pludseligt anfald af elskov, kaster jer over, og som I så igen hurtigt stiger op fra for at nå til rene højder efter omfavnelsen? Føler I ikke liom jeg det skammelige i at skulle opholde sig i nærheden af sådan en sump? Fryder det jer ikke i det mindste at dyppe den ordentlig i vand og ild fra tid til anden? Måske osse der kunde tændes en gnist, som forstår jer, måske I kunde ha held til at vaske et enkelt sted rent. Tænk på alt dette, o skyer, og gør så jer pligt! Lad jere skrald vælte sig nedefter som lavner, som ulyre kugler, der ruller fra den ene ende af himmellvælvingen til den anden.

Nu blir bragene kortere som en tændes afbrudte, stammende hyl; tæt som plejslag på et tærsegulv faldet lynene på jorden. Se, hvor menneskene hopper og springer og vrider sig! Mange af dem er blevet en hel alen kortere af angst. Ha! ha! Nu er I nok bange for jer verden! Hør! over jere hoveder styter planeterne ned og knuses med hvinende knald mod himlens tag. Mine skyer er som ophidsede hvaler; de spyt deres ildfråde ned på jorden, deres vældige kroppe jager vildt afsted, og skum af ild sprøjter højt op omkring dem. De snøfter af begærlighed efter at knuse, og hver gang de sender en ildstråle ud, står der igen flere menneskeboliger i brand. Fy jord! du ser fæl ud i stærk behjoning, dit kryb vrider sig læslig under flammerne, og man ser grimme, rådne pletter, som aldrig burde dukke frem af deres mørke.

Jeg ser mine skyer skrumpe ind, deres udmattede sider gisper, de har udgiet al deres ild. Hej, bæster, afsted! Fol stormens pusk,

74